

VARGA SÁNDOR GYÖRGY

Fedóra szeplőt számlál

Fedó inkább a saját énekét szereti hallani, mint a madarak csiripelését.
Fedó úgy érzi, a titok a frissen vágott fű szagában rejtőzik.
Fedó azt hiszi, a Nap néha az ő pupillájából ragyog vissza.
Fedó mókásnak tartja a szeplőket számlálni saját arcán nyaranta.
Fedó álmokba ringatja magát, mert álmai kecsgetetőbbek a sivár valóságnál.
Fedó buborékokat fúj ismeretlen gyerekekkel.
Fedó szeret kiöltözni, néha ki is sminkeli magát, hogy igazán csábító lehessen.
Fedó mosolyát az égnek ereszti.
Fedó szűknek érzi a város utcáit és szabadságra vágyik.
Fedó megveti a szabályokat és ellentmond a kötelékeknek.
Fedó együttérző a nincstelennel, bár neki sem jutott sok.
Fedó otthon érzi magát a kacskaringós ódon utcákon.
Fedó kedve szerint akarja görbíteni a teret.
Fedó fél a pókoktól, bár a lepkéket kedveli.
Fedó az öregedést kiváltságnak tartja.
Fedó annak szereti mutatni magát, ami, és megveti a dízhínárokat.
Fedó szeretne repülni, bár fél a zuhanástól.
Fedó csodálja a villámcsikázást, de irtózik a mennydörgéstől.
Fedó szereti a vörösbort és néha túl sokat iszik, főleg szombat este.
Fedó imádja a frissen nyomott könyvek szagát.
Fedó szeretne egy kényelmes zugot találni magának, hogy ellehessen.
Fedó egy megértő társat kíván magának.
Fedó szomjazza a nyári eső szagát.
Fedó szeretne fontos lenni.
Fedó maradandót akar alkotni.
Fedó szerint időt áldozni jutalom.
Fedó azzal áltatja magát, ha bevárja a holnapot, majd minden jobbra fordul.
Fedó szerint ha mindig a ma a legrosszabb, azt jelenti, szerencsés vagy.
Fedó egyedül van a nagyvilágban.
Fedó független akar maradni.
Fedó észreveszi, mennyire színpompás egy holló, mikor megcsapja egy napsugár.
Fedó szereti, ha valaki átöleli, miközben odakinn hull a hó.
Fedó hagyja, hogy kihasználják, mert jólesett neki, hogy egyáltalán észrevették.
Fedó tudja, hogy játszanak vele, de úgy véli, illik rá a kosztüm.
Fedó nem tud nemet mondani a kísértésnek.

VARGA SÁNDOR GYÖRGY
(1989, Nagyvárad) a
Kolozsvári Műszaki
Egyetem távközlés sza-
kán végzett, ugyanott
szerzett mesteri diplo-
mát multimédia szakon.
Kolozsváron él és dolgo-
zik mint programozó/
csapatvezető. Versek és
elbeszéléseket ír, eddig a
kolozsvári Helikonban
publikált.

Fedó mindenét odaadja, mert nem ismer kevesebbet.
Fedó ki lett beszélve a háta mögött.
Fedó szeret sírni, mert úgy hiszi, akkor érez igazán.
Fedó elszigetelődött barátaitól, mert egyedül szeretne lenni gondolataival.
Fedó tiszta lappal szeretne indítani.
Fedó az éjjeli eget fürkészi, és kíván, valahányszor hullócsillagot lát.
Fedó szerint a távolság csalóka.
Fedó ordít, mikor elveszti a fonalat.
Fedó szerint a remény gyermeteg, elvégre mindig a jövőbe bújik.
Fedó kihúzta első ősz hajszálát és eltette emlékebe.
Fedó fél a sötétben, mégis utálja a reggeleket.
Fedó szeretné kiismerni a vakvágányt.
Fedó kiutat keres, de minden zsákutcának tűnik.
Fedó szerint isten halott és jobb is így.
Fedó nem tud aludni, mert fél az álmaitól.
Fedó állítja, az alagút csak elméletben létezik, ezért nem lehet fény a végén.
Fedó egybanisokat etet a halakkal.
Fedó szétkasabolta vörös ingét, elvégre cakkokban áll jól igazán.
Fedó megkapónak tartja a művirágokat, míg a nap ki nem fakítja őket.
Fedó véresre sikálta a padlót az előszobában.
Fedó nem képes koncentrálni, ezért kitették munkahelyéről.
Fedó elkerüli az ismerős arcokat, mert a kerülő út rövidebb.
Fedó nem tudja, milyen nap van.
Fedó szerint az idegenek az életére törnek.
Fedó a tömbház előtt ül és remeg.
Fedó szerint rokonai az életére törnek.
Fedó állítja, ellopták a szüzességét, de csak elméletben szeretné viszontlátni.
Fedó szerint barátai az életére törnek.
Fedó nem ismeri fel vonásait tükörképében.
Fedó szerint a hangok az életére törnek.
Fedó láthatatlan.
Fedó szemei helyén két fekete folt társalog minden kedden.
Fedó retteg.
Fedó nem tudja kiverni fejéből a bagzó kandúrok virnyogását.
Fedó ringatózik.
Fedó belevési nevét az asztalba, nehogy elfelejtse.
Fedó elkeni utolsó könnycseppjét, majd nekirugaszkodik.
Fedó emelkedik.
Fedó buborékokat fúj a Nap gyermekeivel.
Fedó szeplőket számlál az égen éjjelente.

oszlóban

sötét háborgás az oszló fjord
ideges hullámai összekeverednek
és egymáshoz simulnak
a hullámokon ügető szél
fütyülve csap keresztül húsodon
akár kalciumhiányos csontokon
a kegyetlen röntgensugarak
juhászcutyának hiszi magát épp
és az ónos esőcseppek körül
körözve unszolja és terelgeti azokat
hogyan pirosra verjék csupasz arcodat

talpad alól patakba olvad a hó
s utat vág magának az
utcák letaposott jegében
míg a városháza körúton csúszkál
egyre lejjebb a vár ágyúi és zárt kapui
alatt egy világtalan tér felé

a patak deltája csatorna
a csatorna vége a fjordba nyúlik
azt hinnéd a fjord haragja
a patakból duzzad talán
de nélküle is ugyanúgy létezik

a gondosan kitervelt utcákon
és negyedeken gondolkodsz
ahogy a kétszáz pluszos épületek
díszelgő falai alatt elhaladsz
daliásan követi egyik a másikat
pont amott a pontot
a királyi palota teszi fel
ahogy a dombról az egész
városra lenéz vigyáz és figyel
rá pedig az egész város felfigyel
szinte érzed és látod ahogy az
előtte elterülő tágas gyűrűbe
behajt egy pompás hintó vagy
berobog egy húszas évekbeli packard
a kocsis leugrik majd ajtót nyit

a sofőr kiugrik majd ajtót nyit
s egy falfehérre sminkelt parókás
s egy unott szőrmebundás
nő száll ki belőle enyhe undorral
konstatálva az őt körülvevő
alantas véglényeket

északi bronzoroszlánok őrzik a
felújított utcasarkokat és a velük
pepitán váltakozó neomodern klasszikusokat
unszol előre egyetlen társad a szél szellentése
egy zord világot talál csillogón éléd
valahol a magasztos de kietlen
és az elszomorító határán andalog és úgy
érzed passzol hozzád mert akárhonnan
is nézd zsigereid súgják tisztább a tiednél
egyszerűen barátocskám mindig egyesével
egy lépés előre egy újabb felfedezés
súgja a szellő szellentése

a szél új játékot talált magának
kóbor hómolekulákat kapar
képedbe amint épp elvarázsol
a sötét plazma ahogy bekebelezi
az operaház vízhasító bűbját
s akár állatkertben a kínlódo vad
fenyegetve közelít mígnem megbotlik
és összeroskad a móló szélén

egyedül baktatsz újonnan kihalt utcákon
egy élettelen árnyék egy vére kelt tetem
nehezen hajlik a hajnal bizony fénybe
és felettébb sértődékeny
már hátat is fordít és újfent nyugovóra tér
mielőtt késő délután a sétányra ismét kilépnél

havas alakok a domboldalban
megcsattan rajtuk a fény
és figyelnek az általános árnyékból
amint mellettük gyanakvón elhaladsz
bronzba örökített emlékképek
jelképelemek mutatnak a jövőre
miközben a múltba kapaszkodnak
és bizonyos kimenetelének
biztonságából kajtatnak

telente madzaggal kötik el este
nyolc után a piás hűtők száját
nehogy megfagyjanak a bódultan
magatehetetlenkedő elveszett
szerencsétlenek

a seven elevenben kedvesen
mosolyog és törött angollal
segít ki az arab kasszás
szendvics és kóla az egyik
csak 50 csak 45 a másik
már ha kettőt kérjen belőle
de honnan annyi korona
rajtad csak sapka
cseppet az is parasztos

az impozáns astrup szájánál
egy másik móló végén állva
a fűtyülő széllel eregetőset játszva
bámulsz a fekete ég és a sötét fjord
gyászos násztáncába lassan
belenyugodva imbolyog a föld
a lábad alatt te átveszed ritmusát
és belerázódsz a hintázó szinuszba
épp most fogyott el a szendvics
sercen az első kóla kupakja
jégként hasítja végig torkodat
míg ott átellenben egy másik
elérhetetlen város világlik
a zavaros fjordon túloldalt
míg te itt vagy oszlóban
az utolsó jelzőfény alatt.

NAGY JUDIT ÁFONYA

Elrágott csontok

Míg valahol Prágában vagy Párizsban jártál
kihajoltam az ablakon utánad
ott elgörögtek a felhők árpilis derekán
mint égi vonatok a nyárba
és tűujjai hegyére vett a magány
a zárt szemhéjak mögött kopogtató bűntudat
hogyan titkos üzenetet a lapok sarkán
sohasem de bocsánatot a szádon és téged is
csak képzeletben láttalak
miközben ízetlen francia kurvákkal hetyegtél
a padló kövén hevertem éppen
bölcsőben a halott csecsemő
szűkölve csak vártalak
aztán tél lett hirtelen
vacog az ujjam ha cigarettára gyújt
hunyorít a szemem ha csillagot kutat
te épp a halál szőke csontváznőjével hemperegsz
hősiesen töröd az alagutat
emeld fel a fejed ha hallod ezt a hangot
a kettéhasított éjszakát mi rátok szakad
lopott (v)ágyhullámok tetején
ha már csak a csontját rágod
és émélyeg a gyomrod
kutyáid vonyítása közt az éji szerenádban
ott sikítok én.

NAGY JUDIT ÁFONYA (1985, Ózd) pályája elején járó költő. A Miskolci Egyetemen végzett magyar nyelv és irodalom szakon, 2006 óta tagja a Fia-tal Írók Szövetségének. Verseit az Ezredvég, az Agria és a Palócföld közölte. Kötete még nincs. Balassagyarmaton él, és első regényén dolgozik.